

EGLUTÈ

SAUSIS

1994

JANUARY

EGLUTĖ

SAUSIS

1994

JANUARY

TURINYS

- 1 METŲ RATAI, Liutauras Degesys
- 2 SNIEGO SENĖ, Brolių Grimų pasaka
- 10 SUDIE, SENIEJI METAI, Bernardas Brazdžionis
- 11 DIEVO DRAUGAI, N.N.
- 13 TRILIUOTINĖ, Leonardas Žitkevičius
- 14 AR ŽINAI? — MAJAI, N.N.
- 20 DAINA APIE ŠLUOTĄ, Leonardas Žitkevičius
- 22 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 25 GALVOSŪKIAI
- 28 NUPIEŠIU GIMTINĘ, daina
- 30 EI, SNIEGO SENI, Leonardas Žitkevičius
- 31 JUOKŲ MAIŠELIS

VIRŠELIS — Dail. Noros Aušrienės
SKYRIŲ VINJETĖS:

Zitos Sodeikienės ir
F. Vaitiekūnienės

KITAS ILIUSTRACIJAS PIEŠĖ:

N. Aušrienė — 3, 5
P. Osmolskis — 10, 11
N. Malakauskienė — 13, 20, 21

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus — 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: 13154 Sparrow Ct., Lockport, IL 60441.

Vyr. redaktorė — Nijolė Nausėdienė.

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21,
Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė (Managing Editor).

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba.

APDAILA, RINKIMAS, LAUŽYMAS: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — USPS 169-200

Send address corrections to: Eglutė, I.C. Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

METŲ RATAI

Liutauras Degėsys

Ruduo tave nusives
Į savo kiemus ir gatves,
Į savo pievas gaivias!
Jis šitiek laukė tavęs!

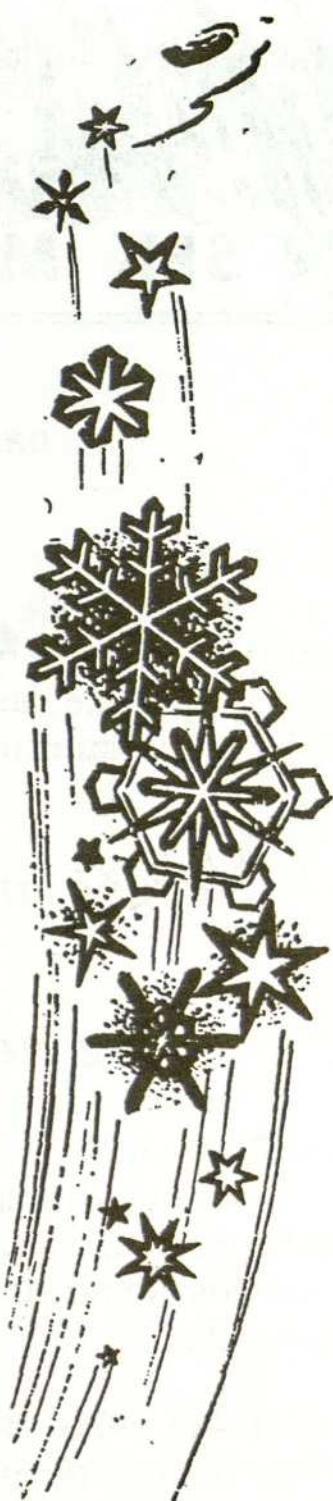
Žiema apsiverkus, pro ašaras,
Jau veda tave į Pavasarį.
Jai nieko negaila, nieko —
Tavęs — ir tirpstančio sniego.

Pavasariui smarkiai parūpo
Krūmelių ir medžių rūbai, —
Nuo šiandien visi atrodo
Žaliai, linksmai ir vienodai!

Tau siūlo žiedų vainiką,
O pirmosios gėlės — išnyko.
Pavasaris verkia lyg vaikas, —
Prasideda Vasaros laikas.

Ji vedasi mus už rankų,
Tenai, kur kvepiančios lankos,
Tenai, kur gėlių pavėsy
Visi per amžius žydėsime.

Deja, pirmieji jurginai
Rugpjūtį namo vadina.
Jau girdisi liūdnos dainos, —
Ruduo per pievas ateina.

SNIEGO SENĖ BROLIŲ GRIMŲ PASAKA

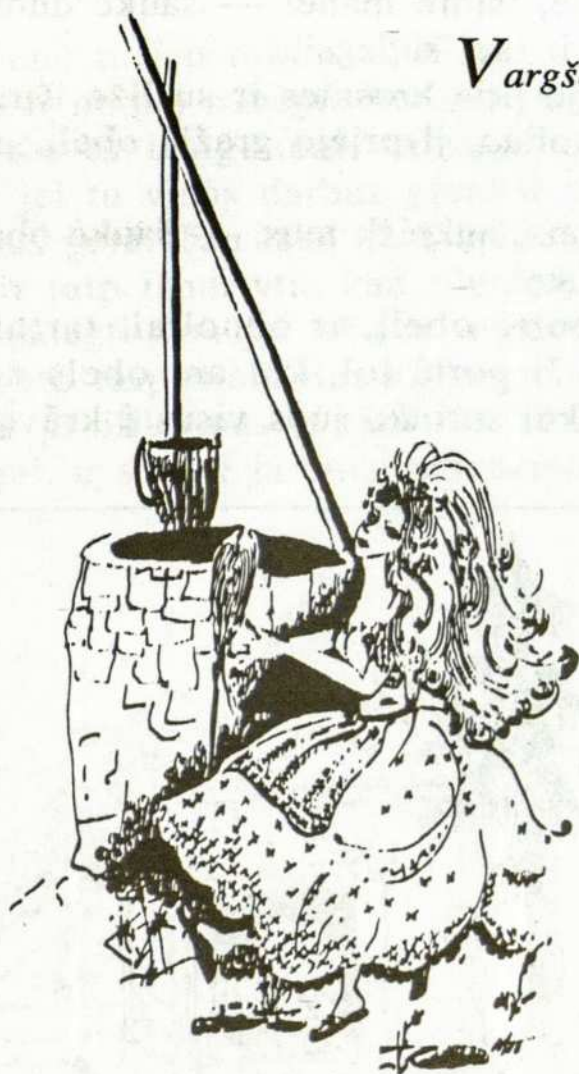
Viena našlė turėjo *dvi* dukteris, kurių viena buvo darbšti, o antroji bjauri ir tinginė. Bet našlė mylėjo tik bjauriąją tinginę, nes ji buvo tikroji jos duktė, o podukra turėjo visus sunkius darbus dirbti ir buvo tikra Pelenė namuose.

*Vargšė mergaitė kasdien turėdavo
sėdėti prie šulinio gatvėje
ir tiek daug verpti,
jog net jos pirštai pakraujuodavo
nuo žaizdų.*

Vieną dieną jos pirštai buvo tokie kruvini nuo žaizdų, kad jos siūlai nusidažė ir ji, bijodama, kad pamotė už tai jos nebartų, pasilenkė prie prie šulinio ir norėjo juos nuplauti.

Bet siūlai netyčia išsprūdo jai iš rankų ir įkrito į šulinį. Mergaitė ėmė verkti, parbėgo namo ir pamotei papasakojo savo nelaimę. Beširdė pamotė žiauriai išbarė mergaitę ir tarė:

*Vargšė mergaitė kasdien
turėdavo
sėdėti prie šulinio
ir verpti.*

*— Mokėjai siūlus įmesti į šulinį, tai dabar mokėk
juos ir išimti.*

Mergaitė sugrįžo prie šulinio, verkė ir nežinojo, ką daryti, pagaliau nusiminusi šoko į šulinį siūlą išsiimti.

Šuliny ji neteko sąmonės, o kai atsigavo ji buvo gražioje pievoje, kur švietė saulė ir žydėjo tūkstančiai gėlių. Ji ėjo šita pieva ir netrukus priėjo duonkepę krosnį, kuri buvo pilna duonos.

— Išimk mane, išimk mane! — šaukė duona — Aš jau seniai iškepusi ir tuoj sudegsiu.

Mergaitė priėjo prie krosnies ir su liže ištraukė visą duoną. Beeidama toliau, ji priėjo gražią obelį, apkepusią obuoliais.

— Nukrėsk mus, nukrėsk mus, — šaukė obuoliai. — Mes jau seniai išnokę.

Mergaitė papurtė obelį, ir obuoliai, tartum lietus, pabiro ant žemės. Ji purtė tol, kol ant obels neliko nei vieno obuolio, paskui surinko juos visus į krūvą ir nuėjo toliau.

**Pagaliau ji priėjo nedidelį namelį,
iš kurio į ją žiūrėjo sena moteriškė.**

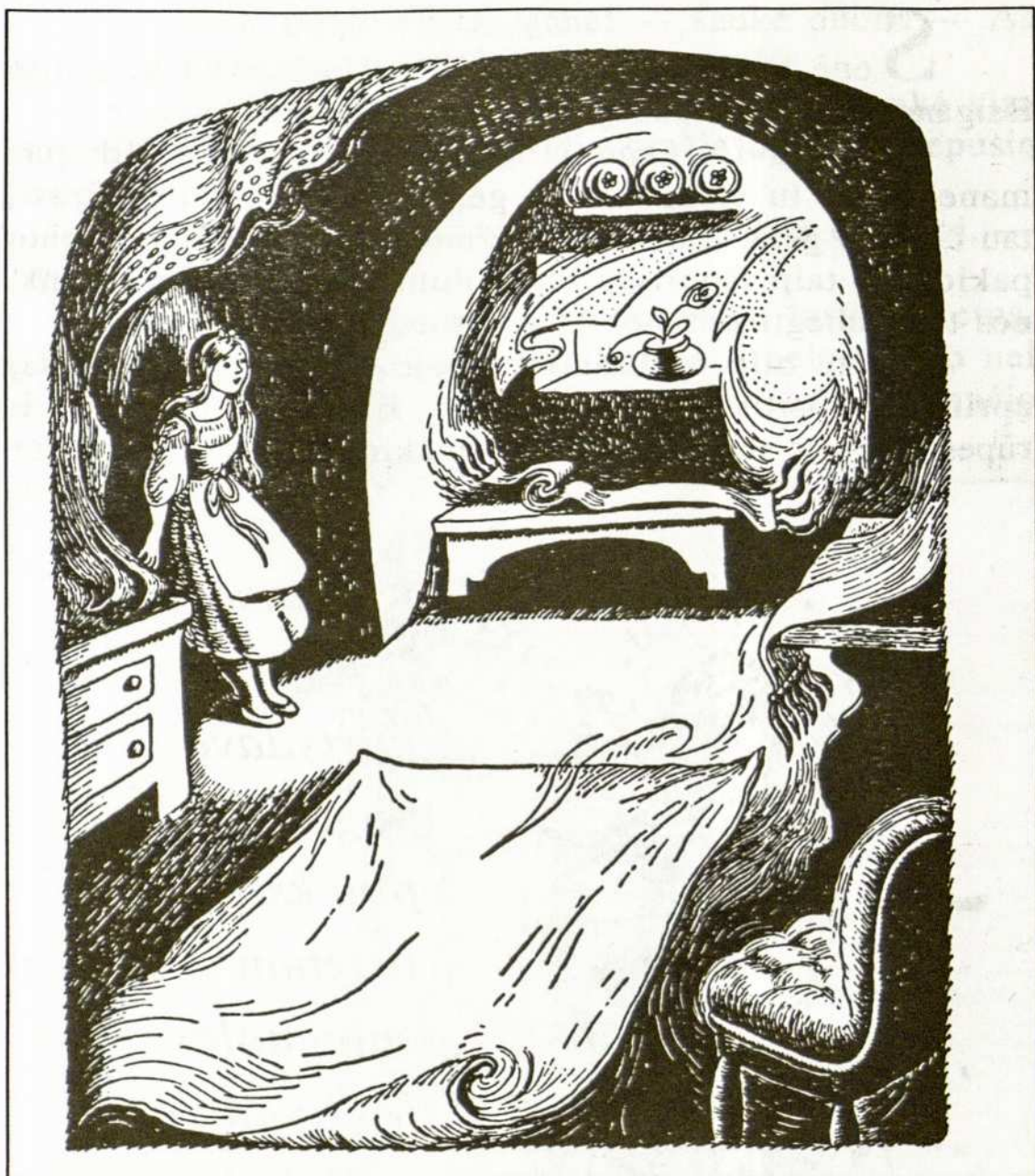
Senė turėjo tokius didelius dantis, kad mergaitė išsigando ir norėjo pabėgti, bet senė jai tarė:

— Ko tu išsigandai, mielas vaikeli? Pasilik pas mane, ir jei tu visus darbus gerai ir tvarkingai padirbsi, tau čia bus gera. Tau teks tik žiūrėti, kad mano lova būtų paklota ir taip išpurtyta, kad plunksnos lakstytų aplink, nes tada sniegti žemėje. Aš esu sniego senė.

Senutė taip maloniai kalbėjo, kad mergaitė visai aprimo ir pasiliko pas ją tarnauti. Ji viską dirbo gerai ir rūpestingai, ir senutė ja buvo patenkinta.

*Klodama lovą,
ji taip
purtydavo
pagalves, kad
plunksnos,
tarytum
snieguolės,
lakstydavo
aplinkui.*

Už tai jai buvo gera pas senutę, ji buvo soti, nepavargusi, niekad negirdėjo blogo žodžio. Bet po kurio laiko ji pajuto keistą liūdėsį ir pati nežinojo, kas darosi, kol pagaliau suprato, kad tai namų pasiilgimas. Nors jai pas senutę buvo tūkstantį kartų geriau, negu namuose, ji nesiliovė norėjusi grįžti namo. Pagaliau kartą ji pasakė senutei:

— *Namie man buvo labai sunku, bet nors man čia ir labai gera, vis tiek aš turiu grįžti pas savuosius.*

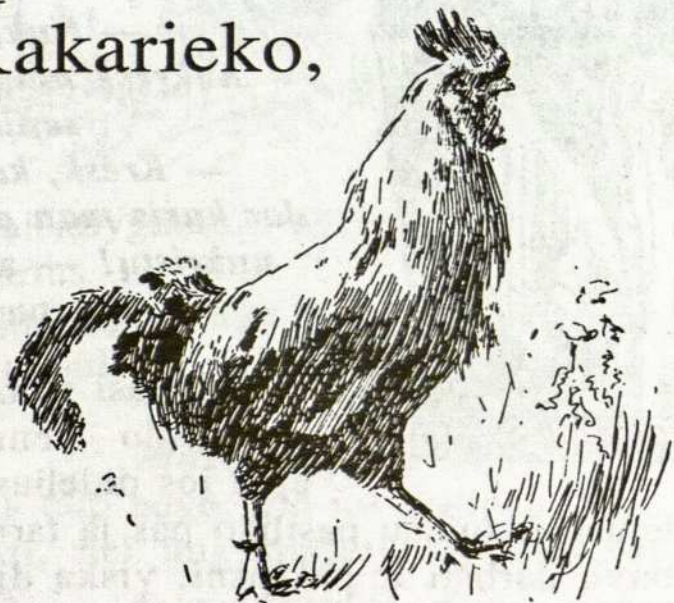
— *Labai gerai, kad tu pasiilgai namų, — atsakė senutė, — o už tai, kad tu taip sąžiningai pas mane tarnavai, aš pati tave palydėsiu.*

Ji paėmė mergaitę už rankos ir privedė prie didžiųjų vartų. Vartai atsidarė, ir kai mergaitė buvo po jais, staiga ėmė lyti auksu, auksas lipo prie jos, ir netrukus ji visa buvo tuo auksu aplipusi.

— *Šitas auksas tavo. Tu jį gauni už tai, kad buvai tokia gera, —* tarė senutė ir atidavė jai siūlus, kurie buvo įkrite į šulinį.

Vartai užsidarė, ir mergaitė vėl pasijuto stovinti žemėje, netoli nuo savo pamotės namų, o kai ji įėjo kieman, gaidys, tupėjęs ant šulinio, sugiedojo:

Kakarieko,

**Mūsų
auksuolė
sugrįžo namo!**

Ji įėjo vidun pas pamotę. Kadangi ji visa buvo aplipusi auksu tai, pamotė ir sesuo ją sutiko maloniai.

Mergaitė išpasakojo joms visa, kas atsitiko, ir kai tik pamotė išgirdo, kaip mergaitė tapo tokia turtinga, panorėjo tokios laimės ir savo dukteriai. Ir jos duktė turėjo kasdieną eiti prie šulinio ir verpti, o kad siūlai būtų kruvini, ji pirštus susibadė į erškėčių krūmą. Ji pati siūlus įmetė į šulinį ir pati šoko paskui juos. Ji rado gražią pievą ir taku nuėjo toliau. Kai ji priėjo duonkepę krosnį, duona vėl šaukė:

— *Išimk mane, išimk mane, aš jau seniai iškepusi ir tuoj sudegsiu.*

Bet tinginė tik atsakė:

— *Malonu čia man suodintis rankas.*

Netrukus ji priėjo obelį, apkepusią obuoliais, kurie šaukė:

— *Nukrėsk mus, nukrėsk mus, mes jau seniai išnokę.*

— *Krėsk, kaipgi, kad dar kuris man ant galvos nukristų!* — atsakė ji ir nuėjo toliau.

Priėjusi namelį, ji neišsigando senutės nes apie jos didelius dantis ji

buvo jau girdėjusi, ir tuojau pasiliko pas ją tarnauti. Pirmą dieną ji buvo darbšti ir paklusni, viską dirbo labai gerai, nes ji galvojo apie auksą, kurio tiek gaus iš senutės. Bet antrą dieną ji jau pradėjo šiek tiek tinginiau-ti, o trečią dieną visai nenorėjo keltis. Ji nepaklojo senutei lovos, kaip pridera, o taip pat nepapurtė ir pagalvių, kad plunksnos aplink skraidytų.

Senutė dėl to buvo pavargusi ir tuoju ją atleido iš tarnybos. Bet tinginė tuo buvo labai patenkinta ir galvojo, kad dabar jau greitai bus aukso lietus.

Senutė pati
ją išvedė per
vartus,
ir kai buvo
visai
po vartais,
VIETOJ
AUKSO
išvirto ant
jos visas
PUODAS
DERVOS.

— Tai atlyginimas už tavo tarnybą, — tarė senutė ir uždarė vartus.

Parėjo tinginė namo, visa aplipusi derva, ir gaidys, tupėjęs ant šulinio, pamatęs ją sugiedojo:

— *Kakarieko,*

Mūsų dervuolė sugrįžo namo!

Derva taip buvo prie jos prilipusi, kad ji negalėjo nei nusiplauti, nei nugramdyti, ir tokia juoda buvo visą gyvenimą.

Jeigu tingėsi, nieko neturėsi.

ŽODŽIAI

Bjauri — negraži

Pamotė — netikra motina

Podukra — netikra duktė

Be samonės — apalpusi

Ližė — plačiu galu medinė lopeta

Erškėčių — dygliuotas krūmas

Derva — smala

Sudie, Senieji Metai

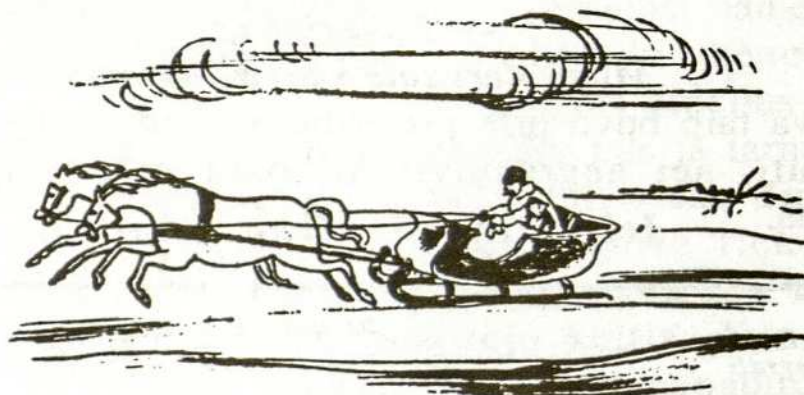
Bernardas Brazdžionis

Sudie, Senieji Metai,
Pas mus gražiai gyvenę,
O po linksmų Kalėdų
Tuoį ėmę ir pasenę.

Jauni ir smagūs buvot,
Linksmų daug turėjot,
Žiedų pribarstę žemę,
Paukščiukų priperėjot.

Vaikus upely maudėt,
Daug obuolių pririnkot,
O Gruodis kai atėjo,
Sušalot ir sulinkot.

Keliaukit sau laimingi,
Jaunieji neužgaišo —
Ir jie mums dovanėlių
Atneš pilniausią maišą.

KASDIEN

Dažnai, kai vaikai kieme krykštauja, tai mažoji Gailutė su mamyte sėdi prie lango. Ji išblyškusį veidelį glaudžia prie lango stiklo ir žiūri į linksmų vaikų būrelį. Ir ji mielai norėtų žaisti drauge! Bet jos kojytės nesveikos. Ji negali nei vaikščioti, nei stovėti. Ji visados turi arba lovytėje gulėti, arba vežiojamoje kėdėje sėdėti.

Bet ji niekados nesiskundžia, neaimanuoja. Dažnai, kai jai kojos skauda, ji tyliai šnibžda:

— Viskas gerajam Dievui.

Taip sakyti ją išmokė jos geroji mamytė.

— Štai, Gailute, — sakydavo ji, — kada aš taip sunkiai turiu dirbti, tada galvoju, jog aš noriu dirbti tik gerajam Dievui ir tada man lengviau. Taip ir tu turi visus savo nepasisekimus, džiaugsmus ir darbus aukoti Dievui, nes Jis to nori. Jei taip darysi, Dievas tave laimins ir tu užaugsi gera mergaitė.

Taip. Dievas myli vaikus, kurie nedejuoja ir su meile viską iškenčia, net ir tai, kas skaudu ir nemalonu. Tik tai turi daryti iš meilės! Tuo pagarbina gerą Dievą ir Jis už tai juos laimina. Jie dažnai, ypač rytą ir vakarą, kalba:

*Visa, Dieve, ką turiu,
Tau šiandieną aš skiriu.*

Dievas mato

*Ar šviesi dienele,
Ar tamsi naktis,
Dievas mato mūsų
Darbus ir mintis!*

TRILIUOTINĖ

Leonardas Žitkevičius

Duos broliukas man dūdele —
Tai pagrosiu jam dainele:
Tir lir ly, rum bum bum —
Duokit mum, bus ir jum.

Duos man sesė gražią gėlę —
Tai papuošim josios lėlę.
Tir lir ly, rum bum bum —
Duokit mum, bus ir jum.

Duos tėtukas man pieštuką —
Tai nupiešiu aš tėtuką.
Tir lir ly, rum bum bum —
Duokit mum, bus ir jum.

Duos mamytė skanų blyną —
Tai vaišinsiu juo šeimyną.
Tir lir ly, rum bum bum —
Duokit mum, bus ir jum.

???AR???
?ŽINAI?

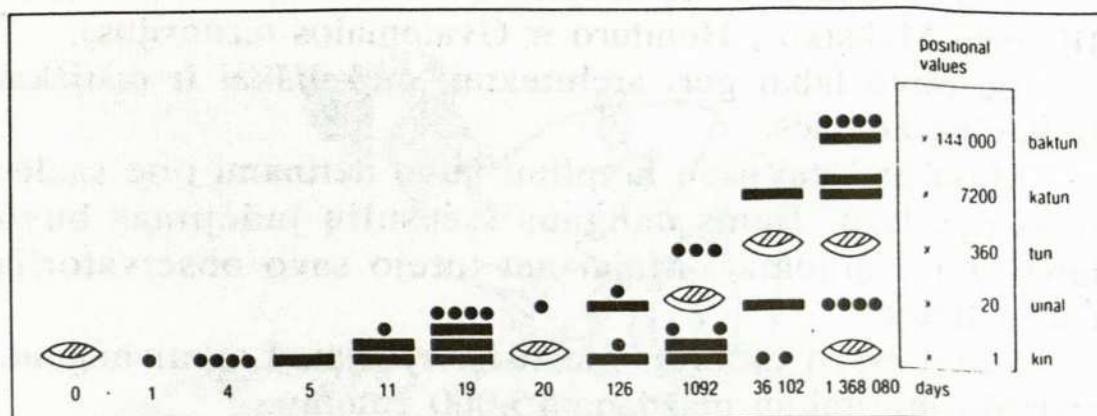

MAJAI

Prieš daugelį tūkstančių metų dar niekas negyveno nei Šiaurės nei Pietų Amerikoje.

Apie 23.000 m. pr. Kr. pirmi žmonės atsikėlė iš Azijos. Jie keliavo ir apsistojo *Meksikoje, Vidurinėje Amerikoje ir Pietų Amerikoje*. Vėliau jie buvo žinomi kaip Majų gentis.

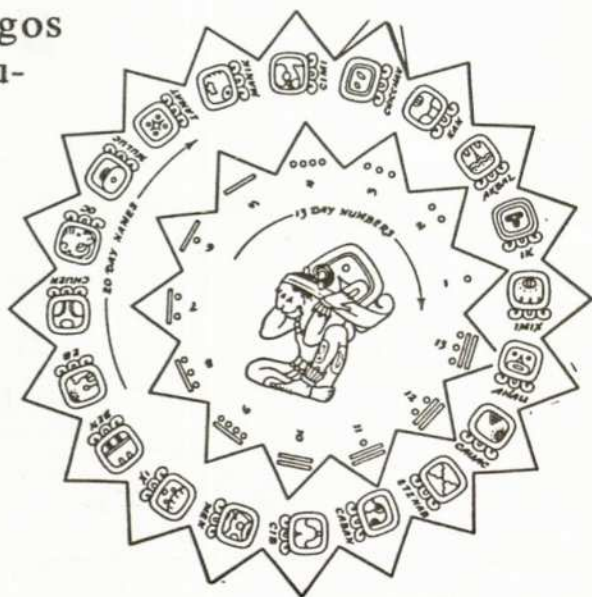
Majų numeriai: kriauklės simbolis = 0, taškas = 1, ir brūkšny s reiškė numerį 5.

Jiems patiko turėti plokščias kaktas. Motinos savo kūdikėlių galvutes kelis mėnesius laikydavo tarp lentučių, kad susiplotų. Tai neskaudėjo, nes kūdikio galvos kaulas minkštas. Truko tūkstančius metų kol Majai pagaliau pradėjo civilizuotis.

Majai rašymui naudojo figos lapus. Jie juos sulenkhdavo ir sulenkhdavo, iš jų padarydami knygas, kurias įdėdavo į laukinės katės odą.

Majai turėjo hieroglifinį raštą, turėjo savo kalendorių ir sugebėjo numatyti ateitį. Jų kalendorius buvo suskirstytas į 260 arba 360 dienų.

Majai dar žinojo Veneros metus.

Majų kalendoriaus dalis

Majai sukūrė vieną seniausią civilizaciją AMERIKOJE (prie Meksikos, Honduro ir Gvatemalos teritorijos).

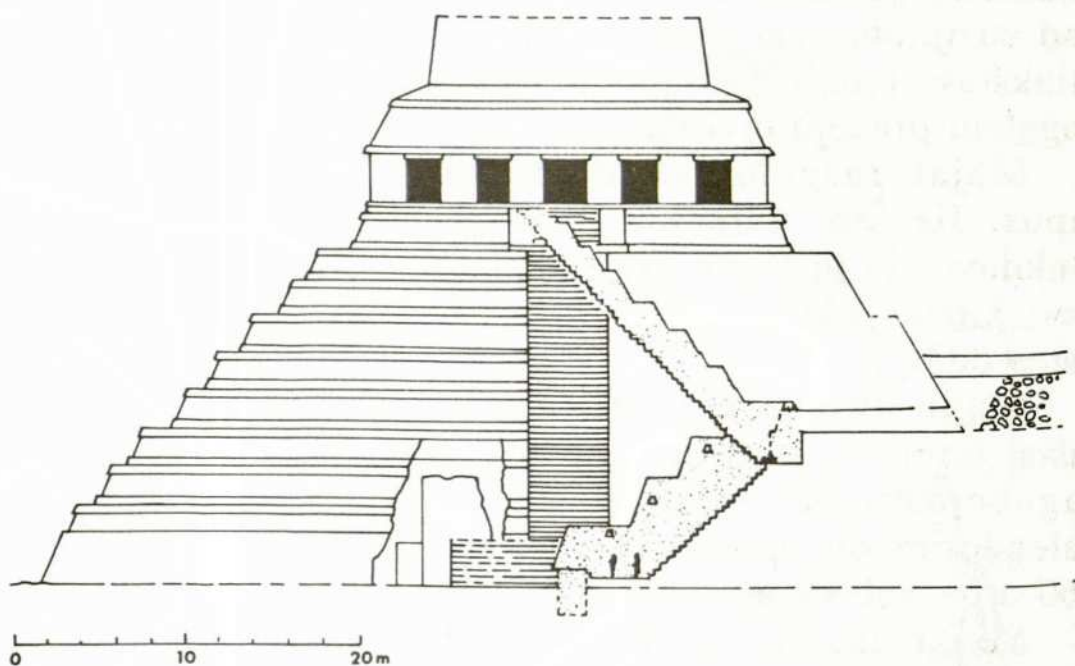
Jie buvo labai geri architektai, mokliškai ir raštiškai išsilavinę žmonės.

Majų pastatai savo kryptimi buvo derinami prie saulės ir žvaigždžių. Jiems dangaus šviesulių judėjimas buvo labai gerai žinomas. Majai net turėjo savo observatoriją Čičen Itzoje.

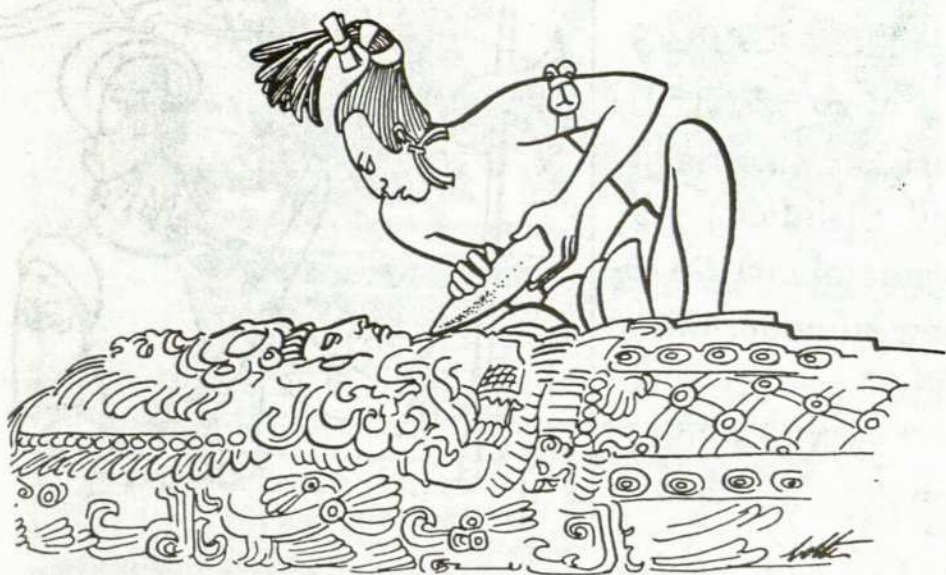
Majai buvo didelių miestų statytojai. Laikui bėgant, atsirado miestai su maždaug 75,000 žmonių.

Šalia didelių rūmų ir kitų didelių pastatų, Majai statė laiptines piramides, kurios priminė šventyklas.

Majų piramidės leidžia galvoti, kad jie turi ryšį su egiptiečiais, tačiau ši giminystė nėra pagrįsta.

Palenque šventyklos brėžinys. Šioje šventykloje yra palaidotas Majų karalius Palenque. Karaliaus palaikai buvo padėti giliai laiptų apačioje. Po to laiptai užversti akmenimis, kad vagys neįlįstų.

Majų pastatai buvo nepaprastai dideli ir jų puskliaučiai išpuošti kaltinėmis skulptūromis. Puošmenimis iškalti statiniai siekia 6 metrus aukščio.

Pats nuostabiausias dalykas, kad Majai visus darbus atliko akmeniniais reikmenimis. Metalą jie nepažinojo.

Majų kultūra buvo išskirtinai aukšta. Jie drėkinamuose laukuose augino kukurūzus, pupas, medvilnę, saldžiąsias bulves: žinojo kava, tabaką ir daugelį visokių prieskonių.

Ponia Kan-Ik — karaliaus Pacal močiutė. Šis jos atvaizdas išrėžtas ant karaliaus akmeninio antkapio

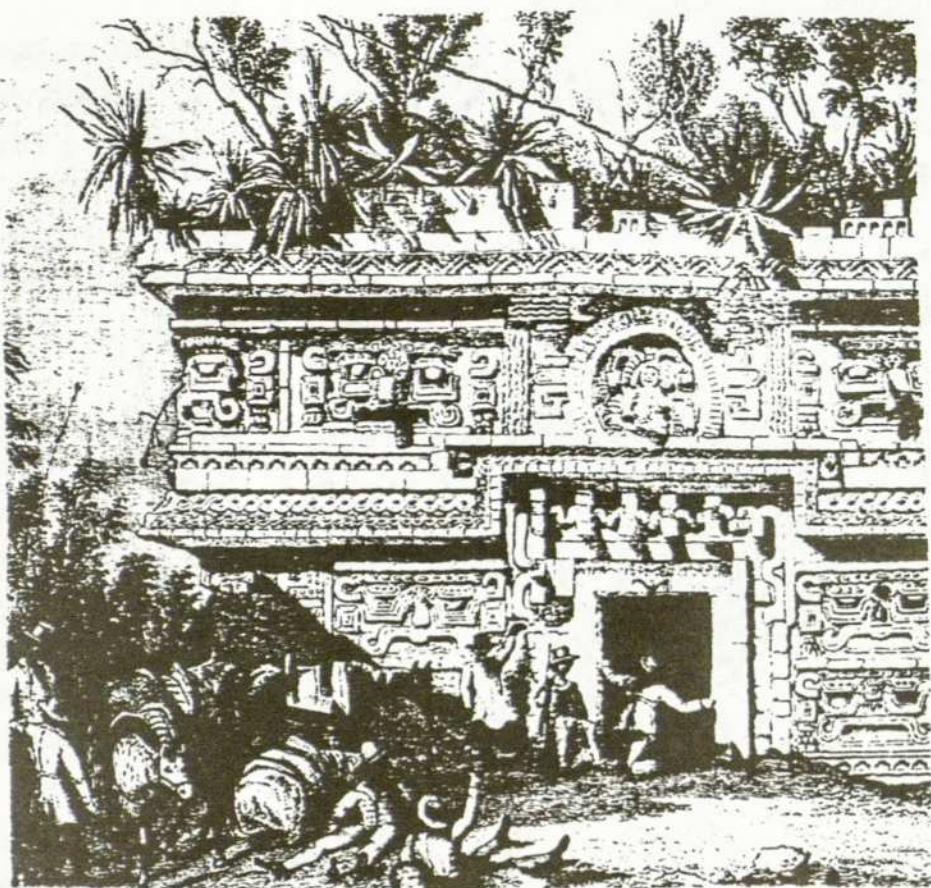
1539-1697
išiveržę
ispanai

visiškai nukariavo
Majus. Šiandieną yra
priskaičiuojama iki 6
milijonų sumodernintų
Majų, kurie gyvena
Meksikoje,
Gvatemaloje ir Belize.

Svarbiausia kad
Majų civilizacija buvo atrasta 1,000 m. po jų išnykimo,
tikrai 19 a. pabaigoje.

Kas trukdė mokslininkams, kad taip ilgai neatrado Majų gyvenviečių?

Tai pirmiausia sunkiai prieinamos prie jų vietovių sąlygos: labai lietingos vietos, gamtinių sąlygų pasikeitimai, žemės drebėjimai, didelis gyventojų prieauglis, ekonominės krizės, epidemijos, meksikiečių kariuomenės užpuldinėjimai ir įvairios kitos problemos. Gvatemalos valdžia sistematiškai užpuldinėja ir naikina Majus. Ar Majai išsilaikys? Tai parodys ateitis.

Daina Apie Šluotą

Leonardas Žitkevičius

Oi, tu šluota, mano šluota!
Pusė kiemo dar nešluota.
Pusė ratų netaisyta.
Pusė arklio nekinkyta.

Pakinkiau aš **pusę** vieną,
O antroji — strikt per ieną.
Pusė ienos trinkt į tvorą.
Pusė arklio švilpt į orą.

Pavažiavus kelio galą,
Pusė ratų
 Murkt į balą.
 Ir staiga,
Pusiau uždusęs,
 Pasinėriau aš lig
Pusės.

Kaip sugrįžti man į pirkia,
 Kad skvernai
Pusiau sumirkę,
 Kad nuskendo
Pusė ratų,
 Kad prisėmiau
Pusę batų!...

Jei motulė mane bartų,
 Šauksiu šluotą,
 Kad užtartų.
 Ir atsiliepė
 Man šluota:
 “**Pusė** kiemo dar nešluota!”

Kauno Rajono

Rokų Vaikų Darželio

Katalikiškos Grupės Mokiniai ir Auklėtoja

**Tą mažų širdelių aidą,
Kurs kasdieną vis skambėjo,
Po žodelį, po gražiausią
Dėjom, dėjom ir sudėjom...**

*Žalias kūnelis, žalios
rankelės,
Raudona galvelė.*

Valda, 6 m.

**Lapeliai kaip
eglutė,
Žiedeliai lyg
saulutė.**

(Pienė)

Monika, 5 m.

**Ryte — geltona,
Vakare — raudona.**

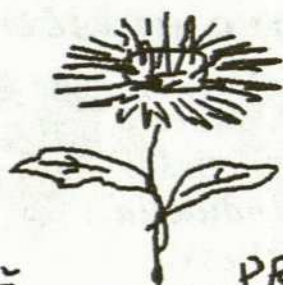
(Saulė)

Elenutė, 5 m.

**Ilgiausia,
gražiausia
pievų princesė
su geltona
suknele.**

(Vėdrynas)

Valda, 6 m.

45 - PIEVŲ PRINCESĖ

**Akmenėli krištolini,
Bėk toli toli,
Kur tik pamatyt gali.
Bėk pas eglę į svečius,
Bėk pas žaltį į svečius,
Bėk toli toli,
Kur tik pamatyt gali.**

*Vilius. Ši eil. jis sukūrė išgirdęs
J. Degutytės eilėr.
“Akmenėlio prašymas”.*

**Geltonas,
geltonas,
skaidrus
kaip ašara.**
(Gintaras)

**Kabo
kabliukas,
o ant jo —
dygliukas.**
(Žuvis)

Donatas Z., 4,5 m.

**Žiūriu į stiklą —
matau save.
(Veidrodis)**

Donatas P., 6 m.

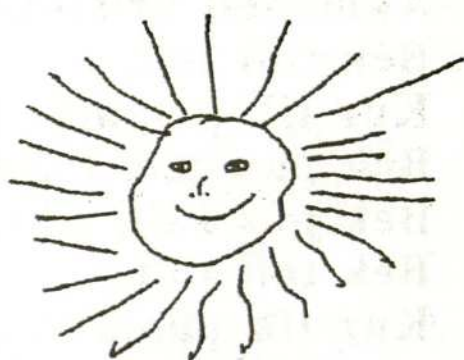
Skiriu savo auklėtiniams:

*Saulele, motule,
Šildyk ir šviesk!
Savo spindulėliais
Žemę paliesk.*

*Žemele geroji,
Ar tu jauti?
Bučiuoja saulutė
Tave šviesi.*

*Gerks vandenėli,
Dėkok saulelei,
Augink ažuolėlį
Mano šalelei.*

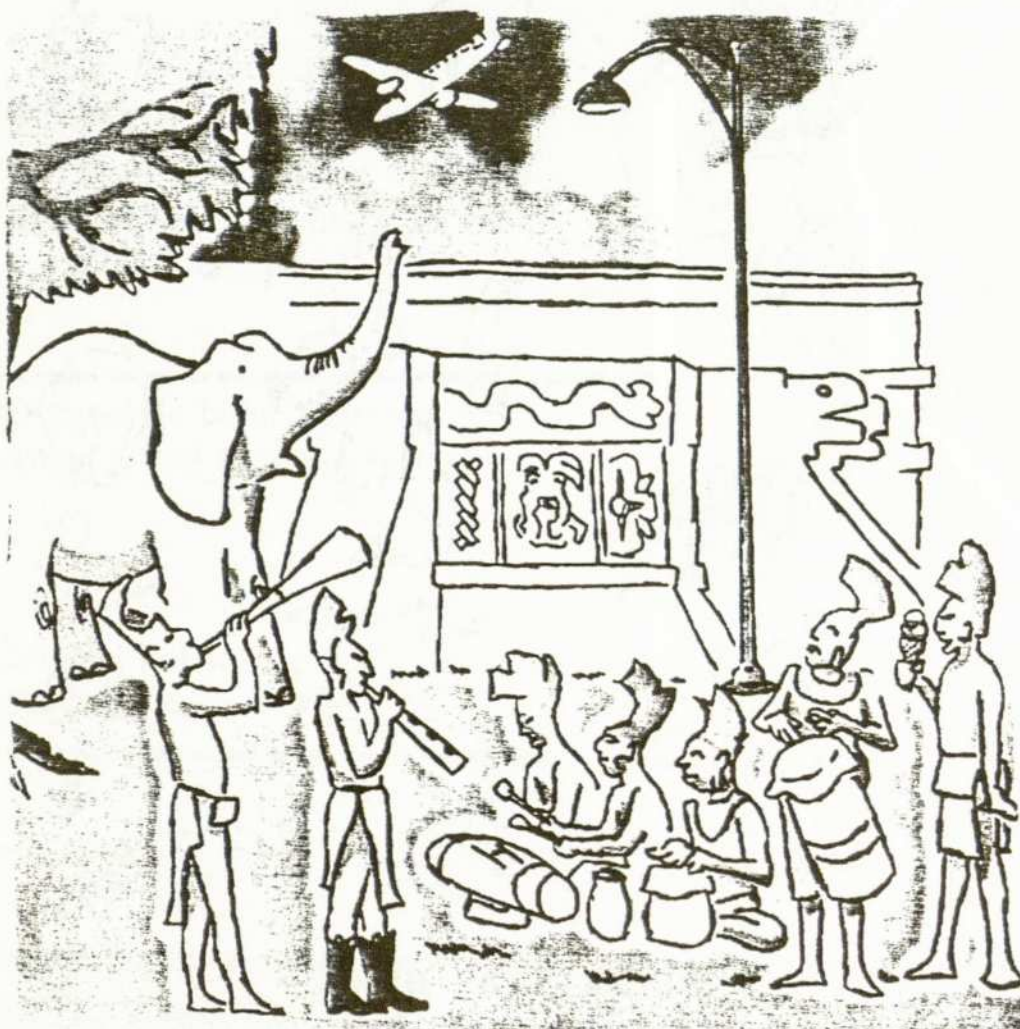
*Po ažuolėlio
Šakelėm plačiom,
Šventa ugnele,
Širdy liepsnok.*

Auklėtoja J. Bakūnaitė

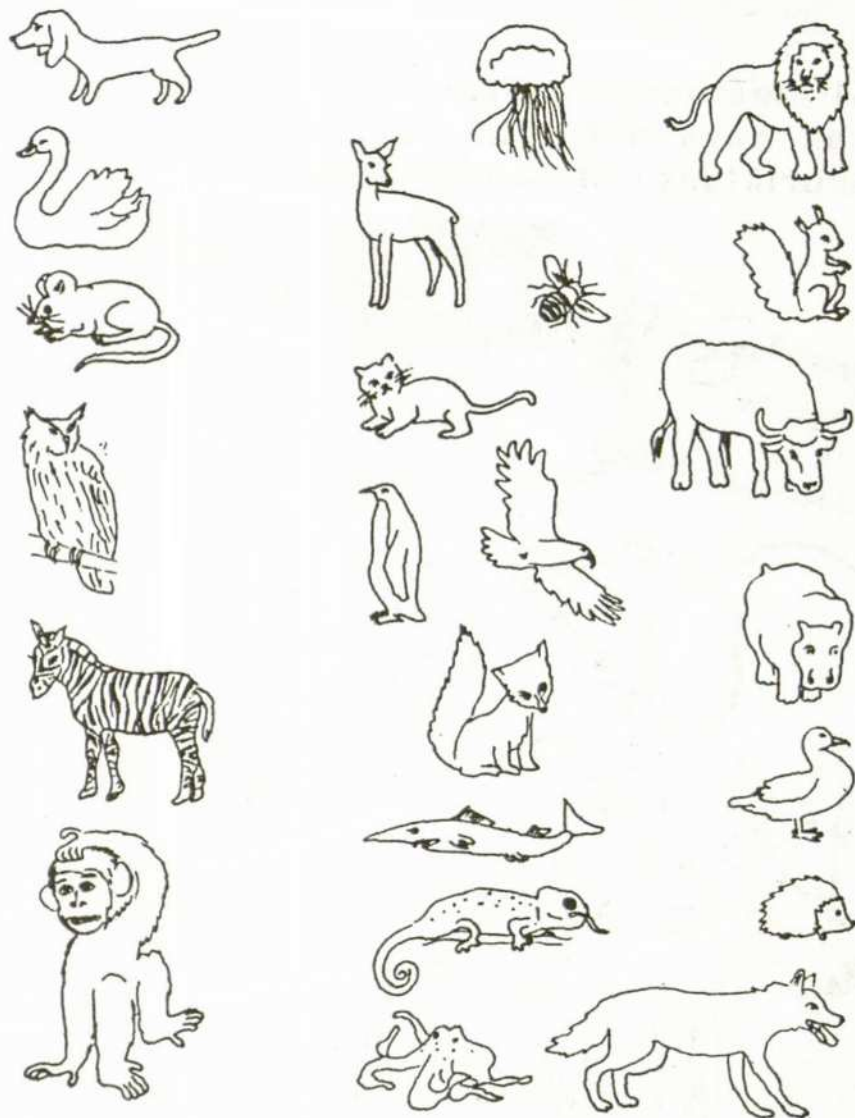

Šitame sename Majų kaimelio paveikslėlyje kas nors netinka. Surask 5 daiktus, kurie nepriklauso Majams. Atsakymas psl. 27.

BEDANČIAI GYVŪNAI

Čia išvardinti dvidešimt penki gyvūnai. Ar žinai kurie iš jų neturi dantų? Gerai pagalvok! Gal tau lengviau bus atspėti, jei pasakysiu kad jų yra šeši. Bedančius pabrauk.

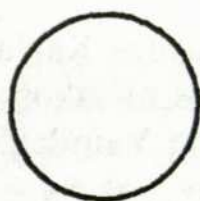

Atsakymas psl. 27

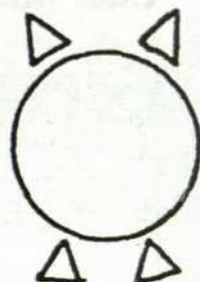
ALKANA KIAULĖ

Skaityk ir braižyk

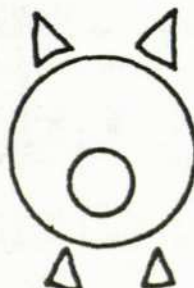
1. Vieną kartą buvo stalas.
NUBRĖŽK APSKRITIMĄ.

2. Stalas turėjo 4 trikampes kojas.
PRIDĖK KOJAS.

3. Ant stalo buvo padėtas dubenėlis.
NUBRĖŽK ant stalo mažą dubenėlį.

4. Dubenėlyje buvo 2 žirneliai.
PADĖK 2 TAŠKUS dubenėlyje.

5. Žirneliai gulėjo taip pat ir ant stalo.
PADĖK ant stalo 2 TAŠKUS.

Kas gavosi?

PUSLAPIO 26 ATSAKYMAI: dramblis, žibintas, lėktuvas, ledai, pusbaci.
PUSLAPIO 25 ATSAKYMAI: višta, varlė, žvirblis, erelis, drugelis, sliekas.

Muzika Arlandos Kazlauskaitės,
Kauno I-osios muzikos mokyklos V kl. mokinės.
Eilės Martyno Vainilaičio.

Nupiešiu Gimtinę

*Nupiešiu, kaip stiepias
Į dangų pasėliai,
Kaip supas alyvų
Melsvi debesėliai.*

*Nupiešiu vyšnelę
Kaip vėliavą baltą,
Kaip vėliavą baltą —
Prie vartų iškeltą.*

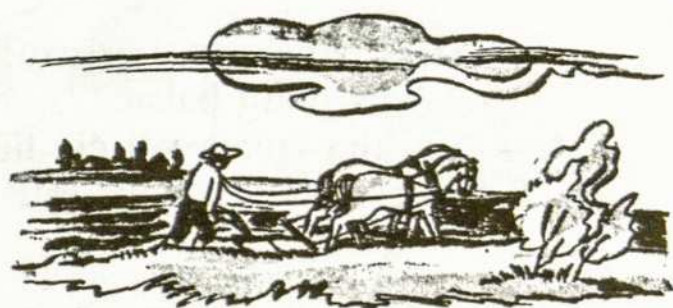
*Nupiešiu drevėtą
Kaštoną prie kelio,
Kaštone — kalenanti
Paukščių karalių.*

*Nupiešiu Sargiuko
Pilaite medinę...
Nupiešiu, nuspelvinsiu
Visą gimtinę.*

Nu-pie - siu, kaij stie - pias i dan - gu pa - se - liai, kaij su - pas a -
 Nu-pie - siu dre - de - ta kas - to - na prie ke - lio, kas - to - ne ka -

ly - du mels - di de - be - se - liai. Nu-pie - siu dyš - ne - le kaij de - lia. Ša -
 le - nan - ti piauks - čių ka - ra - lių. Nu-pie - siu Sar - giu - ko pi - lai - le me -

bal - ta, kaij de - lia. bal - ta prie var - to iš - kel - ta. Nu - kel - ta,
 di - ne. Nu-pie - siu, nu - spal - šinsiu di - ša gim - ti - ne! Nu - ti - ne!

EI, SNIEGO SENI!

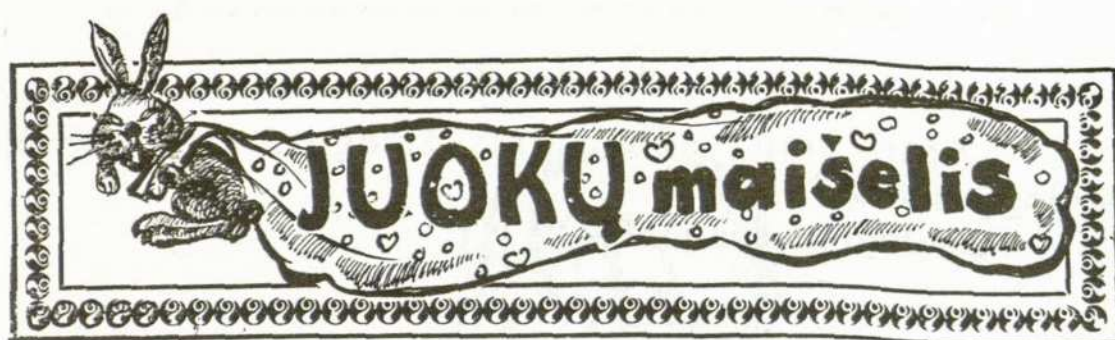
Leonardas Žitkevičius

piešė Daina Ringutė, 10 m., Čikaga

— Ei, sniego seni besmegeni,
Štai pas tave aš ateinu!
Ar iš tikrųjų sniego seni,
Esi visai be smegenų?

— Ateis pavasaris, ir žūsiu! —
Atsakė jis piktu balsu.
— Bet kitą žiemą vėl čia būsiu
Toks besmegenis, koks esu!

JUOKŲ maišelis

Petriukas viešėjo kaime pas tetą. “Ir kokius ten žvėrelius matei?” — sugrįžusį klausia mama. Petriukas: “Triušius, avis, ančiukus, žasiukus ir... veršiuką”.

Mama sako Jonukui ir jo jaunesniam broliukui: “Eikit į vonią, jus nuprausiu ir paguldysiu miego. Esu labai pavargusi”. Jonukas susigraudina: “Jei mamytė esi pavargusi, tai kodėl mus verti miegoti?”

— Ar geras čia vanduo? — klausia žvejo praeivis. Tikriausiai geras, nes žuvys nesiruošia iš čia išeiti.

— Arai, kaip vadinasi tas žmogus, kuris dirba zoologijos sode?

— Zoologijos sodininkas.

Vieną rytą Rimas atsikėlė labai laimingas. Naktį jis sapnavo labai gražų sapną. Nuėjęs į mokyklą, tuoj pasigyrė klasės draugams:

— Aš sapnavau, kad buvau labai turtingas ir turėjau tris baseinus.

— Kam tau reikia trijų baseinų? — nustebo draugai.

— Vienas buvo su šiltu vandeniu, kitas su šaltu ir trečias tuščias, tiems, kurie nemoka plaukti, — paaiškino Rimas.

Mama ruošia Andriuką miego, rengia pižamą. Palaidinukė sunkiai užsimauna per galvą. Oi, mamyte, šaukia sūnus, — matyt, mano galva išaugo. Tikriausiai jau neilgai eisiu į mokyklą.

— Kas būtų, jei kas užaugintų dramblio didumo musę?

— Nežinau kas tau būtų, bet aš bėgčiau, aš tai bėgčiau!...

Visi vaikai
"EGLUTĖ" skaito,
Savo draugu
"EGLUTĖ" laiko.

Skubėk ir tu
Pas tėtį paprašyti,
Kad reikia tau
"EGLUTĖ" užsakyti.

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260